

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 13.

Den 1. April 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Arvesynden.

(Fra „the Millennial Star.“)

Lærepunktet om Arvesynden er ligesaa vidt udbredt som de af Christenhedens Sekter og Partier, der lære og troe samme. Det har sin Oprindelse fra det store Fra-sald, og har forplantet sig fra Slegts til Slegts indtil vore Dage. Det er Grund-volden for spøde Børns Bestankelse eller saakaldte Daab, og følgelig Ophavet til denne meningløse Troesartikel. Det er Alshagen, hvorfor Sectererne forsegte, at „i Mennesket boer intet Gott,” og paa denne Paastand saavel som paa Læresætningen: „tro kun, saa bliver Du salig” hvile alle de fælle, grundløse, usornuftige og strifstridige Slutninger, hvormed Christendommens Bekjendere stille sig tilfreds med Hensyn til Salighedsanliggendet. De paastaae Alle, at Mennesket fødes med en syndig Natur, lever i Synd, er aldeles uduelig til det Gode, doer i Synd; og dersom de skulle blive salige, maae de følge-lig frelses i Synd. Alle Partier ere enige i, at siden der findes Synd og dens grue-lige Følger, maa der nødvendigvis have været en første Synd; men det er om Følgerne af denne første Synd, hvori Men-ingøforskellen ligger. Den almindeligt

antagne Theori er, at eftersom Adam, det første Menneske og den hele Menneskeslægts Fader, syndede, saa skulle ikke alene alle Mennesker lide Følgerne af hin Synd ved at Døden kom over Alle, men den blev ogsaa forplantet ved Ablingen og virker stadeligt paa alle Adams Efterkommere, som derfor holdes moralst ansvarlige for den.

Før at støtte denne Theori anføres saadanne Skrifsteder som: „Bud eet Menneske kom Synden ind i Verden, og Døden ved Synden,” „ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo;“ men disse Skrifsteder have tydeligen ikke Hensyn til noget Andet end de physiske Virkninger af hin første Synd — Døden, og Forlossningen fra denne Straf — Opstandelsen. Der anføres ogsaa andre Steder af den hellige Skift, som ere fuldkommen fremmede for Emnet, men som uinspirerede Mænd klynde sig til, som Støtte for deres Undlings-theori, hvilken de gjøre Brug af, naar de ikke ere iftand til at gjøre Nede for Menneske's nærværende funke og fordærvede Tilstand.

At en Synd kun kan tilregnes Over-trederen eller den, som begaer samme, er

en Sandhed, som ikke behører noget Beviis, men at Virkningerne af en Synd kunne finde Sted og udeve sin Indflydelse i mange Slægtsled, godt gjor vor Erfaring og Kundstab om de menneskelige Forholde. Den første Synd stulde altsaa kun gjælde den første Overtræder, men dens fordærvelige Folger kunde bæres ned ad Tidens Strom og angribe utallige Slægtstede.

Forunsten kunde her spørge, om alle Mennesker skulle holdes moralst ansvarlige for hin første Synd, eller om Guds Retfærdighed er tilfredsstillet med den Odelæggelse, som den foraarsager i physiske Henseende ved at bevirkе Død og hele dens Folge af Elendighed, Sorg og Lidelse? Abenbaringen hjælper os til at besvare dette Spørgsmaal, idet den udtrykkelig siger os, at ligesom Doden kommer over Alle formedelst Gens Overtrædelse uden nogen Deelstagelse fra deres Side, saaledes saae de Alle Deel i de Dodes Opstandelse formedelst Gens Forsoning uden nogen Medvirking fra deres Side.

At Forældrenes Synder virke paa Bornenes legemlige Constitution, er indlysende for enhver Jagttager, thi Naturen vil aldrig lade Nogen overtræde dens Love usstraffet; og om vi formedelst vore Forældres Handlen imod Naturen have arvet Svaghed og Sygdom, saa maa vort Afkom ogsaa deeltage i de skadelige Virkninger deraf.

Om for Exempel en Person ved Ødselfhed og Udsvævelse sætter sin Formue overstyr, eller paa Grund af Udygtighed til at bestyre sine Affairer, saavel som af andre Aarsager, bliver forarmet, saa maa Bornene nødvendigvis deeltage i Folgerne deraf, og lide Sorg og Ned. Men at paastaae, at de ere moralst ansvarlige for Handlinger, som de ikke kunde raade for, eller som de ikke begik, vilde være at fornærme Guds og Naturens Retfærdighed. Da den store Jeg er udtordnede fra

Bjerget Sinai hine evige Principer, grunde paa Ret og Billighed, og som kjendes under Navn af de „ti Bud,” og sagde: „Jeg vil hjemsøge Fædrenes Misgjerninger paa Bornene, indtil tredie og fjerde Led,” havde det tydeligen Hensyn til de timelige Folger deraf, hvilket hele Guds Handlemaade med hint Folk tilstrekkeligen beviser. Bevaret som et forsikt og af ham udvalgt Ejendomsfolk ere de levende Vidnesbyrd om Opfyldelsen af Forældrerne, givne til Fædrene, medens ogsaa de gjentagne Straffedomme, som paafortes dem, og som baade Skyldige og Uskyldige maatte lide, var de uundgaaelige Virkninger af Retfærdighedens Lov, der krever Opfyldelse af dens Bud, og som, naar den overtrædes, vil ved de paafølgende Virkninger straffe ikke alene den virkelig Skyldige, men formedelst dem ogsaa de Uskyldige, saalænge som de ere forened i Samfunds- og Slægtstabsbaand.

Saaledes lader ikke alene Dranken, Spilleren eller den Ugudelige selv for sine onde Gjerninger, men hans uskyldige Hustru og Born maae ogsaa smage de bitre Frugter deraf. Og saaledes er det den hele Menneskestægts Lov at lide Folgerne af Synden i timelig Henseende og til sidst smage Doden, medens det er for deres egne personlige Synder, de ere moralst ansvarlige for al Jordens Dommer, som naadrig sætter dem, formedelst Opstandelsen, i Besiddelse af alt det, som de tabte ved den første Usvigelse fra den celestiale Lov.

Sangere, Propheter og inspirerede Mænd i alle Tidsalderne, saavel som Guds Son, pleiede med Velbehag at om tale Barndommens Uskyldighed og det barnlige Sinds pletfrie Keenhed. „Lader smaa Born komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.” „Uden jeg blive som Born, kunne jeg ingenlunde indgaae i Guds Rige.” Disse Frelserens Ord fuldkastrer aldeles den Paastand, at

Børn somme til Verden bebydede med Bægten af Arvesynden; men at de derimod ere rene, uskyldige og stilkede for Guds Rige.

Menneskets Aand vil vende tilbage til den Gud, som gav den — vende tilbage for at aflægge Regnstab for dens Misjon i denne lavere Silværelse, og for de Aarsfager, som have fordunklet den plættre Keenhed, den havde, da den forlod Aalandverdenen; men den vil aldrig vorde dragen til Ansvar for en Synd, den ikke har begaaet, heller ikke for Andres Handlinger, hvorover den ingen Raadighed havde. Aabenbaringen og Fornusten siger, at Mennesket maa gjøre Regnstab for de

Gjerninger, som ere gjorte i Legemet, og Retfærdigheden forlynder, at for den „første Synd eller Overtrædelse“ er en Forsoning beredt, given og annammet, som vil bryde Dodens Baand og gjengive Mennesket sin fulde Organisation formedest Opstandelsen. Forsoningen strækker ogsaa til at syldest-gjøre for hvert Menneskes personlige Synder; for saa mange nemlig, som ville antage og opfylde Evangeliets Betingelser (Omwendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse), hvilke Guds Raade tilbyder dem. Derved sikre de sig Frielse og Ophoierelse i Guds Rige, og en salig Evighed venter dem.

Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Herren er kjendt, at han havet gjort Det; den Ugudelige er besnæret i sine Hænders Gjerning. Herren er retfærdig. Han havet sønderstaaret de Ugudeliges Baand. Og han skal bringe over dem deres egne Synder, og tilintetgjøre dem i deres egen Ugudelighed; ja Herren vor Gud skal udrydde dem.

David.

At Gud har været retfærdig i al sin Handlemaade mod sine Skabninger, er indlysende for Enhver, som er bekjendt med den hellige Skrift. Han har i alle Tidsfælde behandlet dem overensstemmende med det Lys og den Kundstab, de besad. Hvor kun Lidt var givet, krævedes ikke Lidt; men hvor der har været Meget givet, der er ogsaa Meget blevet krævet. Retfærdigheden fordrer, at den, som hænder sin Herres Billie og ikke gjør den, skal faae mange Hug, medens den, som ikke hænder den, eller kun for endeeel forstaader den, skal blive domt overensstemmende med sin Kundstab og sine Evner til at opfylde sine Pligter.

Eain var en forsælig Morder, og ved ham indførtes Drab i Verden. Som en

retfærdig Straf udtalte Gud den Forbandelse over ham, at han skulle blive en Flygtning og flakke ustadiigt omkring paa Jorden. Hvo, som er bekjendt med hans Historie, veed, at han forsøgte at dykle sin Gud og henfaldt til Synd. I Tidens Leb fulgte Andre, som havde indsuget hans Aand, hans slette Exempel, og saaledes opfyldeis Jorden med Bold og alslags Ryggesloshed.

Et andet meget slaaende Bevis paa Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene findes i Beretningen om Tildragelserne i Noe Dage, hvor vi see, at hans Barnhjertighed og Langmodighed varede i 125 Aar. Aarsagen hvorför han saa længe holdt sine Straffedomme tilbage var uidentvist først forbi der udfordredes Tid

til Arkens Bygning, og for det Andet fordi Folket kunde blive underrettede om den forestaaende Øversvømmelse. Da Noa og hans Sonner varé de eneste Retfærdighedsprædikere, vilde det tage Tid at advare Folket; thi Gud benytter sig ikke af Menneskenes Uvidenhed, menaabnbarer sine Hensigter for dem ved sine Ejendomme og tilbereder dem tillige Midler til deres Frelse. Dersom de da ere gjenstridige, straffer han dem med Retfærdighed, hvilket kan sees af foranforte Tilfælde.

Guds Retfærdighed kan tydelig sees i hans Handlemáade mod Egypterne, under hvilis Aag hans udvalgte Eiendomsfolk havde trælet i 430 Aar. Israeliterne havde under deres Ophold i Egypten forsøgt sig fra 70 Sjæle (hvilket var Antallet paa Jacobs Familie, da han bosatte sig der) til 600,000 Mænd, foruden Kvinder og Born, hvilket opvalte Frygt hos den øgyptiske Monarch, Pharaao, der lod dem udføre tungt Arbeide, bragte dem i haard Trelletjeneste og — for at standse deres Formerelse — lod, at alle deres Drengebørn skulle kastes i Niisfloden. Efter at en vis Tid var gaaet hen, forlangte Moses, ifølge guddommelig Besaling, Israels Frigivelse. Guds retfærdige Forlangende afsloges, og han begyndte deraf at ydmhyge Pharaao med ti forskellige Plager eller Straffedomme, som han bragte over Egypten. Den stolt Monarch tillod dem til sidst uhindret at afreise, og Israel, som talte over to Millioner, begyndte deres Tog til Canaans Land. Imidlertid angrede Pharaao, at han havde givet dem Tilladelse til at gaae, og satte deraf efter dem. Daaabnbaredes Guds Retfærdighed: thi medens det tillodes Israeliterne at vandre terstøede paa Havets Bund, omkom Pharaao og hans Hærstarer i de skumrende Vælger. (2 Moseb, 14 Cap.)

Gud udtalte ved sin Prophet den Forbandelse over den Mand, der vilde op-

bygge Jericho, at naar han lagde dens Grundvold, skulle det koste ham hans Forstefodte, og naar han vilde sætte dens Porte, skulle det koste ham hans yngste Son. Denne Propheci opfyldtes paa det Noiagtigste under Kong Achabs Regjering. Hiel den Bethelite vovede at opbygge Staten; men han mistede sin ældste Son, Abriam, ved Begyndelsen af sit Foretagende og sin yngste Son, Segub, da han havde fuldendt det. (Josb. 9, 16.)

Guds retfærdige Handlemáade mod Mænd, der misbrugte sit hellige Præstedomme, sees i Beretningen om Eli, som en Tid regjerede Israel; men da han blev gammel, blev han meget forsommelig i Forvaltningen af sine Embetspligter, og han var altfor overberende mod sine ubevigde Sonner, hvis Adfærd ikke alene opvalte Guds Misagh og bragte Vandere over Præstedommet, men deres personlige Laster vare saa sjældige, at de derved besmitede Tabernaklet, forargede de Hellige og demoraliserede Folket. Ifstedsfor at Eli skulle have tildeelt sine Sonner Retfærdighed (som for en saadan Opforsel som deres i hine Dage kærede den Styldiges Blod), irettesatte han dem blot med Mildhed. Dette fortørnede Gud, der sendte sin Ejener til Eli for at paaminde ham om hans Pligter. Men Advarslen var frugteslos, og Herren forlyndte ham om de Straffedomme, som skulle ramme hans Huus. (1 Sam. 2, 27—36; 3, 13, 14.) Kort Tid efter fernyede Philisterne deres Angreb paa Israeliterne, og 4,000 faldt paa Valpladsen. Eli to Sonner, Hophni og Pineas fil deres fortjente Len — Deden; og da Eli, som sad paa en Stol ved Siden af Beien, fil Esterretning om den frygtelige Tildragelse, som havde fundet Sted, faldt han baglæns ned, og døde, idet hans Halsbeen sonderbrødes. (1 Sam. 4, 12—18.)

Gud besluttede at udrydde Amaleki-

terne, Canaans Efterkommere, som var bosiddende mellem det døde og røde Hav. Propheten Samuel bød Saul at gaae imod dem og ødelægge Alt uden Undtagelse, baade Mennesker og Dyr. Kongen begav sig med 210,000 Mand til Værket, men lod sig friste til at spare Agag, Amalekiternes Konge, samtid det bedste Liv og Bytte. Samuel blev af Herren underrettet om Sauls Ulydighed og sit Besælling til at gaae hen til ham og revse ham for hans Synd og tilsaede: „Du harer forlasket Herrens Ord, og Herren harer forlasket Dig, at Du skal ikke være Konge over Israel.“ Agag blev derpaa sonderhugget i Sauls Nærverelse. (1 Sam. 15de Cap.)

Højsva og Israælitternes Øverster gjorde en hellig Pagt med Gibeoniterne, at de skulle leve i ujorshyret Fred; men af religieus Øver for Israels Born ihjelstog Saul mange af dem. Denne uretfærdige Handling mishagede Herren, som lod en Hungersnød hjemsøge dem i tre paa hinanden følgende Aar. David lod Herren spørge om Aarsagen dertil, og blev underrettet om, at det var fordi Israælitterne brod deres Pagt med Gibeoniterne. Derpaa spurgte David Gibeoniterne, hvilken Forsoning han skulle bringe, som vilde tilfredsstille dem, og de forlangte syv Hænder af Sauls Familie, hvilket ogsaa tilstodt dem, nemlig, de to Sauls Sonner, som Mizpa havde født ham, og Sauls ældste Datters fem Sonner. Da Guds Retfærdighed saaledes var gjort hyldest, ophørte Hungersnoden. (2 Sam. 21de Cap.)

Saaledes også med Kong Achab, som onstede at sætte Naboths Blinggaard. Jesabel, som kjendte sin Gemals Onsker, sik Naboth dæbt under falst Vidnesbyrd, hvorefter Achab tog Blinggaarden i Besiddelse; men ovenne uretfærdige Handling bragte Guds Straf over hans Huus. Propheten Elias sagde: „Haber Du baade

ihjelstaget og udtaget en Ejendom? Paa det Sted, hvor Hundene sikkede Naboths Blod, skulle Hundene slikke dit Blod, ja ogsaa dit.“ Tre Aar senere marscherede Achab i sin Brede mod Ramoth i Gilead. Han forklædte sig for at undgaae Opsyldelsen af den forudsagte Dom, men han blev saaret og døde om Aftenen, og Blodet flod af hans Saar i Bognen. Derpaa bragtes han til Samaria, hvor Hundene sikkede hans Blod. Han var saaledes nok et Eksempel paa Guds retfærdige Handlemaade mod dem, som var vindehøje og morderiske. (1 Kong. 21de og 22de Cap.)

Joderne varer under større Forbandedse end noget andet Folk i de foregaaende Tidsalderne, fordi de havde været mere begünsigede end Andre. De havde seet Christus gjøre de største Undergjerninger for deres Ønde, og de alvorligste Advarslere varer dem givne. De varer desuden bekjendte med Fortidens Historie, hvilket skulle have gjort dem visere. Men de ringeagtede disse Privilegier og behandlede Guds Son og hans Ejendere paa en saa overmodig Maade, at han var fuldkommen i sin Ret, da han utalte Straffedomme over dem, som senere noigtigt fandt Sted. Paa den Tid Jerusalem beleiredes var den fuld af Folk fra alle Kanter, som varer komme dit for at høitideligholde Paaskfesten, hvilke blev et Nov for den frugteligste Hunger, som Historien beretter. 600,000 døde, og efter en Beleiring af seg Maaneder blev Staden indtaget af Romerne. Der berettes, at 1,364,000 faldt i Krigen og at 97,000 toges til Fanger. Dette viser den noigtige Opsyldelse af Guds Ord.

Det er ikke blot Guddommen, som er i Besiddelse af Retfærdighed, men ogsaa Mennesket, uagtet alle sine Fejl og Usukommensheder, lægger for endel for Dagen denne himmelfste Egenstab. Alle ville vist-

not indromme, at Menneskene bor behandles overensstemmende med deres Forhold, Omstændigheder og Bestaffenheden af deres Handler. Saaledes finde vi endog verdslige Domstole, som gjøre Paastand paa, at deres Administration grunder sig paa Retfærdighed, og de sege at give deres Rjendelse Præg af Upartisched og Willighed. Men endskjont de paastaae at have Retfærdighed til Formaal og anerkjende sammes Love, staae de dog langt tilbage i den praktiske Udvørelse deraf, idet de under tiden lade sig paavirke af menneskelige og egennytte Hensyn, hvilket ofte gør, at en indflydelsesrig Kjeltring undgaer Lovens tugtende Arm, da derimod den, som ikke har nogle beskyttende Patroner, ja selv den Ufylldige og Ulykkelige behandles med den strengeste Haardhed. Saadanne Ulfælde have indtruffet, og ville indtræffe saalenge som det tillades Uguadelige og Partiske at have Magtens Toiler, og saalenge saadanne Dommere sidde i Retterne, som ikke ere blevne bemyndigede af Gud.

Intet Menneste er i stand til, uden Guds Aands Inspiration, at udgive tilfredsstillende Love og udøve dem. Dette har man set Exempler paa forduum, og det viser sig ogsaa i Nutidens Regjeringer. Man har vel i Fortiden kunnet udgive Love, som svarede til det Folks Behov, for hvem de gaves; men det beviser ikke — hvor gode og retfærdige de end kunne have været — at de altid ville være anvendelige paa det samme Folk, end sige paa Andre. Eftersom Tiden gaaer og Omstændighederne forandres, maae nye Love udgives for at afhjælpe nye og særige Behov.

Men Gud har erklæret for Israel, at i Tidernes Hyldes Huusholdning vilde han paabegynde en stor og forunderlig Gjerning, hvorved et Folk skulle indsamlies fra

alle Slægter, Stammer og Tungemaal under Himmelens, der skulle danne hans store Rige. Han har sagt, at han vil udgive dets Love, og for at de skulle blive upartist forvaltede, har han lovet at indsatte „Dommere, som i Forstningen, og Raadsherrer, som i Begyndelsen. Zion vil vorde forloft ved Net, og de Omvendte af dem ved Retfærdighed.“ (Es. 1, 26.) Daniel figer, at de, som skulle udgjøre dette Sidste-Dages Rige, skulle kaldes den Aller-hoistes Hellige.

Nu er Tiden for højt Riges Oprættelse, og de Sidste-Dages Hellige ere Borgere af samme. Blandt dem vil han opreise Dommere, ligesom forduum — hæderlige Mand, fulde af Guds Biisdom, hvis Pligt det vil være at forvalte hans Love med Upartisched og Retfærdighed.

Da Herren har udset de Sidste-Dages Hellige til at udføre en saadan stor og viktig Gjerning, og vil give dem Magt og Myndighed til at være Menneskers Dommere, skulle de nu dagligen grunde paa Guds Love, og erhverve sig Kundstab, saa at de kunne blive i stand til at uddele samme med Retfærdighed til alle Mennesker. De, hvis Forretning det nu er at være Dommere over Menneskernes Handler, skulle være meget forsigtige med Uffigelsen af deres Dom over Nogen. Egennytte, Fordom eller Had skulle ikke have nogen Indflydelse paa dem. Ret, og ikke Magt, skulle altid lede dem i deres Rjendelse, og som Guds Ejener skulle de trooligen administrere Retfærdighed til Alle, uden Persons Anseelse, og skulle bestrebe sig for at holde deres egne Dine frie for Snabs, saa at de klart kunde see Andres Tilsstand. Eftersom Riget vojer, vil Ansvarligheden, der paaholder Præstedommet, forøges, og større Biisdom og en grundigere Kundstab om Guds Love

udfordres for at dygtiggjøre dem til at handle retfærdigt mod dem, hvis Bel er dem anbetret; og naar de have opbygget

Riget til Faderens Tilsfredshed, vil han give sine Hellige det til en evig Eiendom.

Israeliternes Udgang fra Egypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Chronicle.“)

(Fortsat fra Side 187.)

Det var Morgen, da Harpespillerenes og Mestersangernes Toner, der hilsede den opstigende Sol — Himlenes store Herre — bragte mig og mine Ryttere for Stadens Porte. Jeg red lige til Palladset, og kastede mig til Dorden for hans Hodstamme, som er en Efterkommer af Seierherrernes Seierherre, Viisdommens Lampe, Himmelens Broder — Pharao, Kongernes Konge paa Jorden. Men hans Aslyn var mortløs, og intet Ord undslap hans Læber. Alle Mizraims Vældige stode for ham, og Alle sjælvede for Uveiret, som trak op paa hans Pande, og for Silden, som flammede i hans Øine.

Tilsidst udbrød han med en Stemme, som dirrede af Haan og Raseri: „Lad Oprøreren blive bragt for sin Konge! Lad Slaven komme og trodse Egyptens Throne!“

Fra den kongelige Thronhimmels Fodstykke, ved hvilket jeg stod, oversuede mit Øje den uhyre Slette, som omgav Palladset. Den var aldeles opfyldt af Tropper og Folk, saa langt Diet kunde naae. I den opgaaende Sols glimrende Straaler lignede denne uhyre Udstrækning af Turbaner og Hjelme, glindsende Landser og Follets starlagenes farvede og flosielsfarvede Gevanter, et umaaleligt Bed af Tulipaner og Roser, Alt besjelet af pludseligt Liv. Skuet var saadant, som kun Egypten de opvise, og jeg frydede mig

over dets Storhed og Pragt. Kun lidet drømte jeg da om, hvor snart Alt skulle omstiftes med Gravens Farver.

Men som jeg stod hensunden i Beträgtningen af denne Scene, syntes den store Menneskemasse at blive bevæget ligesom ved et pludseligt og dybt Indtryk. Den bølgede frem og tilbage, den rystede vildt, og Bredesraab og Ubrud af haanlig Lætter naaede i en forvirret Larm endog det kongelige Øre. Men Marsagen forblev en Hemmelighed, indtil Palladsets Porte aabnedes og et Corps af Kongens Buestykker kom frem for Thronens Fod. Da Kredsen, de dannede, aabnedes, saa man i Midten af samme to gamle Mænd.*
Kongen bræst i Haanlætter ved Synet af disse to Hovedmænd for Oprøret. Han lod sit Blik svæve hen over Myriaderne af Mizraims Tropper og den hælle, becænede Gruppe af sine Fyrster, og sagde: „Bovde at føre Krig mod os med Bindene, eller med Straaet i deres Teglovne? Er det ved Børns Aande eller ved den affeldige Alderdoms hvide Haar at Pharao'ernes evige Throne skal umfyrtes?“

Ordene gjentoges og gjentoges af de Omkringstaende; et Smil spillede paa Alles Læber, og Overmod føltes i ethvert Hjerte. De to Formænd for Oprøret syntes langt mere stikkede for Graven end for

*) Moses og Aaron.

Slagmarken. Begge havde næret den Alder, da Legemet, om endog saa sterkt som Jern, nedbrydes under Tidens Indflydelse for at vende tilbage til Støvet, og da Landen kun er en Grindring om sit tidligere Seg. Dog var de forskellige i deres Udsænde. Den Ungste var nedbøjet af Alderen; hans solverhvide Koller var tynde og hans Lemmer svage. Den Eldste havde derimod endnu noget tilbage, der mindede om Krigeren. Hans Holdning var rank, hans Skridt faste og hans Fine liig en Falts. Majestætt, hæk og uopbørligt betragtende Mengden, saa han ud som en af Ortenens Hærster. Hans Broder saae ud ligesom een af Babylons Viismand, der Nat efter Nat sidder under Dæddelpalmerne og udhyder Skhererne. Maar han talede, syntes hans Tunge at ville negte ham sin Tjeneste; han gyste tilbage for Kongens Aslyn, som om han betoges af Frygt for Flammen i hans Die, og overlod frigjort sit Hverv at tale til Kongen til sin trimodigere Broder; dog var der en Værdighed i hans beiede Stilling, for hvilken de omkring mig staende Hærster stode tilbage, og i hans frigjortsomme og usikre Stemme laae Noget, som gjennemtrængte Gens Bryst liig en Guddoms Rost.

Deres besejrede Opræden frelste dem. Tufinde Hellebardenere *) stode bag Thronen, hvilke sieblikkeligen vilde have sendt deres Blod rygende til Jorden, hvis Pharaos blot havde givet et Tegn. Men hvad fulde man gjøre med to gamle Mænd? Skulde Kongens Stridsøger dyppes i Blod, som Alarene havde bleget?

„Er dette Oprørerne?“ spurgte Pharaos haanligt Høvidsmanden for Buestrytterne.

„Vi ere ikke Oprørere, o Konge!“ lod den ældste Slaves usorsædene Svar. „Vi

ere Undersætter af Egypten; dog hverken ved Krig eller ved vor Lov, ei heller med vor Billie eller med hans Billie, i hvis Hænder alle Ting ere.“

Lyden af denne klangfulde Stemme, Synet af hans kraftige Skikkelse, som i dette Sieblik syntes at blive besjælet af en øresnygthydende Stormhed, bragte hele den uhøre Menneskemasse til at forstumme. Ordene hørtes i den yderste Ende af Skarer, som om de fortæsses afsted ved et mægtigt Tryllemiddel, og tumulten afsløstes sieblikkeligen af en Stilhed liig Gravens. Fra dette Sieblik ihukom jeg Baraphs vise Ord, og jeg twivlede. Men Kongens Hjerte var kun som Ilden, naar den endnu ulmer blandt Skovens Rødder. Vsiende sig forover paa sin Throne, spurgte han med et Anstrogn af spottende Idmyghed, hvad disse nye Træmænd fordræde af Egyptens Konge. Svaret var bestemt og frimodigt. „Vi forlange,“ sagde Oldingen, „at vorde frigivne, og at vi, som det første og ædleste Gode af Friheden, maae tillades at dyrke Hebraernes Gud efter vores Fædres Love. Og derfor forlange vi at drage ud i Ortenen med vort Folk, vort Kvæg og vor Formue.“ *)

Mine Fine vare fæstede paa Pharaos Ansigt, da Ordene udtaltes. Det var som en Smelteovns brændende Ild, og Raseri, Had og Foragt stod præget i ethvert Træ af hans vilde Aslyn. Med et Skrig trak han sin krumme Sabel, sprang ned fra sin Throne og skyttede sig ind paa dem for med sin egen Haand at tage Havn over dem, som krænkede hans Rettigheder og hans Værdighed. Men dette vilde have været en altsor stor Øre for dem. Vi lastede os over den rasende Konge, og forhindrede ham fra en Handling, som vilde have besmitten hans Sværd.

*) Sammenlign 2 Mosebog 7, 16 og 3, 18.

*) Mænd, bevæbnede med Stridsøger.

Et Tegn fra Pharaos, da vi forte ham tilbage, bragte de tusinde Hellebaderere midt ud i den store Hob. Alt var Flugt og Forvirring for Glimtene af de Baaßen, som havde nedlagt saa mange af Egyptens Fyrster under hans ubarmhjerlige Regerings korte Varighed. Vallabset blev sieblikkelig ryddeliggjort; men de to Hebreere blev tilbage, fuldkommen rolige, og som om de ventede at fremkomme med sit Forlængende paam, naar Forvirringen havde lagt sig.

„Slaa dem til Jorden! Lad Oprørerne vorde dræbte, tog deres Skød givet Lustens Fugle til Hode!“ var Pharaos Besaling.

*) Det var Sædvane i Egypten, at de, som blev henrettede, bleve ikke begravede, men deres Legemer henlagdes til Hode for Rovfuglene. Til Afskaffelsen af denne Stik hentyder udentvist Besalingen: „Dastal hans (den Hengtes) døde Krop ikke blive Natten over paa Træet,“ osv. (See 5 Mosebog 21, 23.)

Bødlerne skyttede ved disse Ord over dem ligesom Blodhundene over et Daadbyr. Ikke destomindre stode de med forsagte Arme indhyllede i deres Gevanter, og med deres rolige Blitze fæstede paa Himmelten. Mordvaabnene glimtede i Solen, idet de hævedes paa eengang, men intet Hug paafulgte, de oploftede Arme blev standsede i Luftten og holdte tilbage som af en overnaturlig Magt. Jeg saae paa Fyrsterne omkring mig, som alle vare stumme af Forbauselse. Jeg saae paa Pharaos; hans Ansigt var som en Mands Ansigt, der overvaldes af en pludselig Bevidsthed om de Næbster, som snarlig slulde finde Sted. Hans Legeme vred sig i Pine, som om Lidelsens Piil havde gjennemboret hans Sjel. Med en Stonnen raabte han: „Lad Slaverne los!“ og faldt til Jorden, væltende sig i Krampetrækninger, der aldrig kunde være bevirket af Mennesker.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Timelige Anliggender. At nedskrive store tanker og behandle ophøiede Emner er udentvist meget magtpaalliggende, og at trænge dybt ind i Evangeliet og hjælpe til at bringe dets frelsende Sandheder for Dagen og at bidrage til Menneskeslægtens aandelige Velbefindende er meget passende i theologisk Henseende. Men vi have ogsaa at gjøre med Hverdagsslivet, og det er tilvisse ogsaa Menighedens aandelige Veilederes Pligt at være Hjørde for deres Hjord, og at være virksomme i at fremme saavel dens timelige som aandelige Vel. Det er ikke alene de Vældstes Pligt at uddele til de Hellige det evige Livs Ord, og at vise dem, hvorledes de skulle opnaae en bedre Tilværelse i den tilkommende Verden; men det er tillige deres Pligt at lære dem, hvorledes de skulle forbedre deres øconomiske og aandelige Forsatning, og at de, naar de ere hjemsamlede til det Sted, Herren har udset, kunne forarbeide sig en bedre Tingenes Tilstand, medens de ere her paa Jorden, eller rettere i dette Liv. Nest Menneskenes evige Vel har Gud deres timelige Belfærd for Øie, og det tilkommer hans Ejendom at tage sat paa Livets sædvanlige Anliggender og at raade hans Folk endog ti ildsyneladende Smaating. Vi indromme, at deres Højærhærdigheder Erkebispperne-

ог Биспорне sandsynligvis vilde ansee det for aldeles upassende for dem at raade deres Hjord i verdslige Ting, ja endog blot at interessere sig for deres timelige Anliggender. Den religieuse Verdens theoretiske Lærdomme ere altfor aandelige til at foretrive Midler mod dette Livs Under. Men vores Anstuelser ere forstjellige hersra, og vi ansee det for vor og de Eldstes Pligt i Almindelighed, at raade de Hellige i timelige Ting, og at staae dem bi med deres Erfarenhed, for at vende Alt til det Bedste for dem. Gi heller ansee vi det uverdigt for Prestedømmet at besatte sig med faakalde Ubetrydeligheder, naar det kan være til Gavn for de Hellige.

De Eldste i denne Kirke ere særdeles stillede for Opfyldelsen af denne Pligt; thi næsten Alle er af Arbeidsklassen, eller idetmindste praktiske Mænd. Da de ere Mænd med sund Fornuft og ikke saa lidt personlig Erfaring i Arbeiderens hverdaglige Begivenheder, kunne de være de Hellige til stor Nutte ved at raade og hjælpe dem i at forbedre deres Omstændigheder og at fremme deres Vel i det Hele taget; og Særdeleshed stulde de raade dem, over hvem de ere satte til at vaage, med Hensyn til deres Emigration. De stulde undervise de Hellige om, hvorledes de kunde naae det forsøgte Formaal. De kunne lære dem meget om, hvorledes de stulde erhverve sig Midler paa en retsædig Maade, baade ved Fortjeneste og ved Spar sommelighed. De kunne anvise dem mange lette Maader, passende for deres sregne Omstændigheder og Kald, hvoraf de kunde høste Gavn. Spar sommelighed er af stor Bigtighed, og meget Godt kunde udrettes for dem, ved at undervise dem om, hvorledes de kunne blive gode Huusholdere over deres Ting, baade ude og hjemme.

Vi troe, at de Eldste kunne gavne de Hellige meget ved at have et Øie med deres hverdagelige Interesser og ved at raade dem angaaende den bedste Maade, hvorpaa de kunne arbeide for deres Emigration, og raade de Hellige til at være sparsommelige, fare en god Huusholdning, være udholdende i alle Ting og med Taalmodighed afvente deres Udfrielse. Men naar vi tale om, at de Eldste skulle have et Øie med de Helliges timelige Anliggender, saa mene vi ikke dermed, at de unedvendigt eller upassende skulle inddblande sig i Medlemmernes huuslige Affairer; men at være deres faderlige Raadgivere, naar det er fornødent.

Bibelen.

(Fra „the Millennial Star.“)

Gud har til forstjellige Tider bekjendt gjort sin Willie for Menneskene ved at give dem saadanne Love og Besalinger, som varer passende for deres Stilling og Omstændigheder, og fordrede ubetinget Lydighed mod samme, lovende dem Belonning, som varer lydige, og dem Straf, som varer ulydige.

Disse Aabenbaringer vare fra først

af mundtige, thi Menneskene vare saa rene, at de kunde tale med Gud; men da de blev mere og mere uguadelige, unddrog han dem sin Aand, og gav den kun til Saadanne, som holdt hans Love, indtil der i Syndlodens Dage blot var een Familie tilbage, som vilde tjene ham. Hele den øvrige Deel af Menneskeslægten var afveget fra Guds Kundstab og blev bort-

styret fra Jordens Overflade. Efter Floden vedblev Gud at aabenbare saadanne Ting for Menneskene, som vare nødvendige til deres Veiledning Dag for Dag og Aar for Aar; og senere hen strev Moses ved Inspirationens Land en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene indtil hans Dage. Denne Beretning udgør den første Deel af den Bog, som kendes under Navn af Bibelen.

De fem Mosebøger indeholde tillige en Samling af moraliske, religiøse og politiske Love; og Gud bød Israels Born, hverken at seie Noget til eller at tage Noget fra hans Ord, som indeholdes i samme. Desuagtet vedblev han fremdeles at aabentare sin Billie til sine Ejendomme angaaende Israels Born, og disse Aabenbaringer fortsattes til omtrent 400 Aar før Christus; da opphorte de, og Menneskene blev overladte til sig selv. Vi finde, at fra den Tid af begyndte Sederne at adsplettes i Secter og Partier, alle foregivende at udslede deres Lærdommme af de Skrifter, som i Mangel af Guds Land var deres eneste Rettesnor.

Saadan var Tilstanden hos Sederne, da Messias aabenbaredes sig for hine fattige Fønstere, som vare enfoldige nok til at troe paa ham. Medlemmerne af de forskellige Secter vare alle enige i at forfolge ham, hvor uenige de end vare i andre Punkter. Det synes, som om de vidste, hvor farlig Jesu Person og Lærdom var for dem Alle. I sine Mirakler og i hele sin Optreden gav han Bewiser paa, at han var den Messias, som skulde komme; men desuagtet tillukkede Sectererne, som stode ham imod; deres Wine for denne Kjendsgjerning; og medens de bekjendte, at de ventede paa Messias, opfylde de Proprietierne ved at forfolge ham til Døden. For sin Himmelstift gav han Apostlerne i den Kirke, han havde organiseret, det Hverb, at prædike i den ganske Verden de Grund-

sætninger, som han havde lært dem, meddens han var iblandt dem. Ifølge denne Besaling traadte de frem, ledssagede af de Tegn paa hans Magt og Rhndighed, som han havde lovet dem. I fort Tid oprettedes Menigheder paa mange Steder, og for at undervise og opmunstre dem, strev forskellige af Kirkens Apostler og Eldster de fire Evangelier og Brevene, som indeholdes i det Nye Testamente, saavel som andre, der nu ere tabte eller forkastede.

Apostolerne døde som Marthrer paa forskellige Dele af Jorden, og Menighederne, som de havde opreist, gav den ene efter den anden efter for den „Uretsfærdigheds Hemmelighed,” som allerede i deres Dage begyndte at „ytte sig kraftigen;” og da den levende Veileder unddroges dem af Gud, paa Grund af de stedfindende Under, indsaae Menneskene snart Nødvendigheden af at have en anerkjendt Rettesnor, og dannede sig deraf een af det strene Ords døde Bogstav. Da var det, de begyndte at lives em, hvilke Bøger man skulde anerkjende som det inspirerede Ord. Den ene „Kirkesader“ efter den anden fremkom med en Fortegnelse over de Bøger, han anerkjendte, og alle forskellige fra hverandre. Isle engang Kirkesamlingerne i Nicæa og Laodicea kunde afgjøre denne Strid, og den blev ei afgjort, for end Kirkesamlingen i Carthago udfærdigede en Fortegnelse over de Skrifter, som nu kaldes det Nye Testamente, og erkærede, at ingen andre skulde anerkjendes som bibelstue. Saaledes var Oprindelsen til Samlingen af det Gamle og Nye Testaments Skrifter.

Hør opstaaer et meget vigtigt Spørgsmål: Hvad Plads burde disse Skrifter indtage i Christi Kirke? Og lad os tillige, under vores Bestrebelser for at bevare samme, see hvilken Plads de forskellige saakaldte christne Kirkesamfund have anvist dem.

Tor at besvare dette Spørgsmaal, maae vi dele Kirkesamfundene i to store Hovedafdelinger, nemlig Catholikter og Protestantter — førstnævnte gjorende Paastand paa at blive veilede af Bibel og Tradition, og sidstnævnte af Bibelen alene. Begge ere imidlertid enige i at anerkjende Bibelen som deres fornemste Skriften. Den engelske Kirke erklærer i sin 6te Artikel, at „den hellige Skrift indeholder Alt, hvad der er nødvendigt til Saliggjørelse, saa at hvad som helst der ikke findes i den, eller kan bevises deraf, er overslodigt for Mennesket at troe paa som en Truesartikel, eller at ansee for nødvendig til Saliggjørelse. Den erklærer „den hellige Skrift“ for at være de Boger, „om hvilc guddommelige Troværdighed, der aldrig har været nogen Twivl i Kirken.“ Dersom den nu skalde handle overensstemmende hermed, vilde den blive nødt til at udelukke mange af Brevene, som nu indeholdes i det Nye Testamente. Tor omkring 400 Aar siden var ikke Brevet til Hebreerne optaget i den hellige Canon. Den gamle syriske Udgave indeholder ikke Petri 2det Brev; ei heller Johannis 2det og 3die Brev, og Jude Brev. Origenes antager ikke Jacobs og Jude Breve i den Fortegnelse, han udgav i Aaret 210 over Boger, der skalde anerkendes. Cyrilus i 340 og Kirkeforsamlingen i Laodicea i 364 udelukkede begge Johannis Åabenbaring. St. Jerome, en stor Lærd i den latinste Kirke, udtaler sin Twivl om Brevet til Hebreerne. Dersom altsaa den engelske Kirke holdt sig til sin egen Erklæring, maatte den udelukke disse fire Boger af den Samling, som den anerkender for at være sin eneste Skriften. Det Nye Testamente Boger udbalgetes af uinspirerede Mænd af en stor Deel Breve, osv., som Apostlerne og Eldsterne i Christi Kirke havde strevet. Mange af dem ere tabte, men nogle findes endnu, som figes at være strevne af

Jacob, Paulus, Barnabas, Clement, Polykarp og Andre, hvilke ere ligesaa troværdige som dem, der ere optagne i Canonen. Mange af de gamle Kirkefædre ansee dem derfor, og henvise til flere af dem i deres Værker, især til Barnabas' Brev, som ogsaa mange af den senere Tids berømte Mænd have haft Tro paa, saasom Dr. Clark, Erkebisshop Wake, Whiston og Andre.

Vi ses saaledes, at dersom Bibelen indeholder al Sandhed, besidde dens Behendere den ikke; thi efter hvad de selv have viist os, have de antaget nogle Boger, som ikke burde være antagte, fordi Kirken betvivlede deres Rygt, og har udelukket andre, som deres Hovisværdigheder og Lærdes troz paa.

Altter, selv om man forudsætter, at de have den hele Samling af hellige Skrifter, og at den er fri for Wildsarelser, hvor er saa deres Rygtighed til at erklære dem for tilstrækkelige til Saliggjørelse? De anfore 2 Tim. 3, 17. for at bevise dette; men det maa være indlysende for ethvert Menneske med fund Fornuft, at de hellige Skrifter, som her hentydes til, ikke ere det Nye Testamente, thi de vare ikke strevne paa den Tid. Det ofte anførte Skrifsted i Johannis Åabenbaring 22, 18. 19 har intet Hensyn til det Nye Testamente, som ikke blev samlet før efter den Tid. Det, saavel som et lignende Sted i 5te Moseb. 4, 2., sigter siensyntlig kun til den Bog, hvori Forbudet er givet. Disse Skrifsteder synes at være de eneste, der kunne opdrives som Beviser for den antagne Lærdom. Det seer i Sandhed ud, som om de fleste Mennesker have troet den, fordi den er bleven dem lært, og ansee det næsten som formstædig at trivle derpaa.

At sige, at Skriften indeholder Alt, hvad der er nødvendigt for Saliggjørelse, er at bestylde Gud og de hellige Skribenter for at være Ophav til al den For-

virring og Splid, der er opstaet som Folge af den usikre Maade, hvorpaa deres Lærdomme ere nedstrevne. Er det rimeligt at antage, at dersom Gud havde bestemt Bibelen til at være vor eneste Rettesnor, han da vilde have overladt det til uinspirerede Mænds Forgodtbefindende at antage eller forlaste, hvad de ansaae for bedst for alle kommende Generationer? Der findes ikke det ringeste Bevis i Bibelen for, at dens Forfattere have strevet den i dette Viemed. De have kun givet de forsnede Raad og Formaninger til de dengang levende Hellige. Berørslen af et Lærdomspunkt er paa mange Steder kun tilfældig, og hvor de ere udviste, ere de aldrig givne i Form af en Troesartikel, men ere drosfede ene og alene for de Menigheder, som trængte mest til saadanne Belærelser. De fire Evangelier og de forstjellige Breve have intet Spor af at være Dele af det Hele. Der er ingen Forbindelse mellem dem, uden for saa vidt det Factum angaaer, at de ere strevne ved den samme Land, og at de, uagtet afhandlende vidt forstjellige Emner, dog have et Maal for Die, nemlig Opbyggelsen af de Menigheder, til hvilke de ere strevne.

Saaledes see vi, at den engelske Kirke ikke handler efter, hvad den selv erkender for at være Bibel, og at den ikke kan ansætte nogetomhulst Bevis for Rigigheden af at give Bibelen den Plads, som den indtager blandt de forstjellige protestantiske Kirker. Det er klart, at den er blevet berøvet sin oprindelige Stilling som Veileder, og blevet benyttet til at opfylde de Religionssystemer med, som uinspirerede Mand have laved, der var blottede for Guds Land, som altid var og altid vil blive den sande Kirkes Rettesnor. Hvilkens Rettesnor gav Gud Israeliterne? Unddrog han dem sin Land, da han ved Moes Haand gav dem Loven? Nei. Han vedblev at tale med sine Ejendomme, at belære

dem om deres Pligter og endog at forklare og indprente dem de Love, som han havde givet dem til deres Beskyttelse. Hvilkens Rettesnor gav Jesus sine Disciple? Lovede han dem, at de om nogen Tid skulle faae en Abenbaring, som skulle være tilstrækkelig for dem evindeligen? Nei. Han sagde dem, at han vilde sende dem Talsmanden den Hellige Land, ved hvis Indflydelse Propheterne havde propheetret, og ved hvilken Guds Folk var bleven underviist i de henrundne Tider. Dette var Veilederen, ved hvis Inspiration Apostlerne strev og talede, og som vedblev at veilede Guds Kirke, saa længe den var paa Jorden.

„Men,“ sige vores protestantiske Modstandere, „vi veiledes af Landen.“ Dette er meget let at sige, men ikke saa let at bevise. Dersom deres Kirke var blevet styret ved Inspiration af Guds Land, hvorfor annamme dens Medlemmer da ikke deres Presters Lærdomme som Guds Ord? Landen er tilvisse ligesaa paalidelig nu, som for. Da behovede de ikke længere at appellere til Øvrighederne og Domstolene, for at faae afgjort, om deres Lærdomme ere sande eller ikke. Dersom de havde den Land, som de Hellige holdt besat, og som ikke kan seile, vilde Alt være vel. „Men Gudaabbarer sig ikke ved sin Land nu; alt Saadant er for evigt afslaffet,“ sige de. Men vi ville spørge: Naar erklarede han, at han ikke vilde tale mere til Menneskene? De, som troede denne almindelig antagne Grundsetning, vide, at han ikke taler til dem, og det er Alt, hvad de vide desangaaende. Fordi de, selv ikke kunne see, indbilde de sig, at hele Verden er blind. Det er usornuftigt at troe, at Gud skulle ville borttagte sin Land fra den Kirkelreds, som Jesus havde bestemt den skulle findtage som Veileder, Troster, Talsmand og hans Stedfortræder, naar han forlod dem, og i Stedet deraf

give dem det døde Bogstav af tidligere Aabenbaringer, hvilket, paa Grund af den Lethed, hvormed det kan fordreies og misforstaes, har bevist, at det blotte Ord uden den Hellig-Aands Veiledning er aldeles utilstrækkeligt til Saliggjørelse.

Det kan neppe siges, at de protestantiske Statskirker have gjort stort mere til Menneskeslægtens Forædling, end deres Moder, den catholske Kirke. Og de have ligesaa store Fejl, hvorfor den Enne efter den Aanden forlader dem — og søger hver for sig at oprette andre Samfund, og paa staas Alle, at deres forskjellige Lærdomme ere overensstemmende med Bibelen.

For at ende denne sorgelige, belagelsessværdige Schisma har Gud paamg aabenbaret sit Niges Evangelium, som Opsyldelse af Prophetierne; og overensstemmende med dets Principer er Kirken atter blevet bygget paa Propheters og Apostlers Grundbold — Embedsmænd, inspirerede af den Hellig-Aand, og ikke utsatte for at blive paavirkede af falske Fortolkninger af

Skriften, men som forkynder Guds Ord under Indsylydelse af hans Aand.

Naar man læser den hellige Skrift med Aandens Bistand, ophører den at være en forseglet Bog; thi den Aand, hvormed den er skrevet, aabenbarer den sande Mening til Veiledning for de Hellige; og kun paa denne Maade, og ei paa nogen anden, kan man høste Gavn af at læse Bibelen. Da vil den give os paalidelige Beretninger om Guds Handlemaade mod Menneskene og de store Velsignelser, han forдум tildelede dem, som tjente ham, ophylse os om Forættelserne og levere Egyenpler af største Gavn for Kirken. Men naar den læses af Mennesker, der ei ere besjælede af denne Aand, og dens Sandheder blive forandrede og fordreiede for at behage Menneskernes Indbildninger, bliver den til Læserens Fordommelse, samt stikket til at affstedkomme Forvirring, hvilken allerede er stor og kan blive endnu større og farligere for Menneskeslægtens Vel.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838.

(Fortsat fra Side 190.)

Der blev ogsaa givet det Privilegium, at Enhver kunde drage med, om de end ikke hørte til de 70, dersom de vilde underlaafta sig den vedtagne Forordning. Og alle de Trofaste, som kunde, benyttede Lejligheden, thi strækkelige Syner og store Tegn vare blevne viste i og omkring Kirtland, hvilke klarligen gave tilkende for de Oprigtige af Hjertet, at Herren ikke glemte sit Ord, og at han vilde bringe over Stedet de Straffedomme, han havde forkyndt ved sine Ejendere.

Eldsterne James Foster, Berah Bulsipher, Joseph Young, Henri Herriman,

Josiah Butterfield, Benjamin Wilber og Elias Smith bleve Besuldmægtigede til at lede Leiren, som blev inddelt i Compagnier paa ti, med en Capitain over hvert; Elias Smith valgtes til Skriver og Optegner af Neijens Begivenheder, og Jonathan H. Hale til Casserer.

Den 5te Juli forsamledes de omrent $\frac{1}{4}$ Mil sendesfor Herrens Huus og opsløge dres Telte i en Fiirkant.

Den 6te om Middagen nedtoge de deres Telte og begyndte at bevæge sig sydover, og i 30 Minuter var den hele Leir i Bevægelse, bestaaende af 515 Sjæle —

249 af Mandhjønnet, 266 af Kvindelhjønnet — med 27 Elte, 59 Vogne, 97 Heste, 22 Øger, 69 Kør og 1 Tyr. Jonathan Dunham var Ingenieur. Leiren drog til Chester, 7 engl. Mile den første Dag, og opstog deres Elte i en Hjørkant, danned af deres Vogne.

I Dag modtog jeg et Brev fra Broder C. Kimball og Orson Hyde, som udtrykte deres gode Højlese, Fasthed i Troen, Fremgang osv. Ligeledes et andet Brev fra min Broder saalhørende:

Ni Mile fra Terra Haute, Indiana.

Broder Joseph! Jeg sidder ned for at lade Dig vide vor Stilling for Nærværende. Jeg brod op fra Norton, Ohio, den 7de Mat i Selskab med Fader, William, Jenhins Salisbury, William McClary, Lewis Robbins og Familier, samt Søster Singly. Vi toge aften med 15 Heste, 7 Vogne og 2 Kør. Vi have underveis efterladt to Heste, som blev syge, og en tredie Hest (vor Fortrøstning) blev halt i Astes, og ikke ifand til at gaae, hvorfør vi have standset for at kurere ham. Vi blev stussede paa alle Hold, for vi toge aften, med Hensyn til at faae Penge. Vi sik ingenom helst Hjælp, undtagen af Søster Singly, som har understillet os saavidt hendes Midler tillode. Vi havde, da vi toge aften, 75 Dollars i Penge. Vi fulgte de to Kør for $13\frac{1}{2}$ Dollars pr. Kø. Vi have folgt af dine Giendele til et Belsb af 45 Dollars 74 Cents, og nu have vi kun 25 Dollars til at føre 28 Sjæle og 13 Heste 500 engl. Mile.

Vi have levet meget sparsommeligt og leiret osude om Matten, uagtet Regnen og det kłlige Veir og mit spede Barn var kun 2 Uger gammelt, da vi begyndte Reisen. Agnes er meget svag; Fader og Moder ere ikke vel og meget udmattede; Moder er stærk forkølet, og det er i Sandhed intet Andet end Troens Bon og Guds

Kraft, som vil opholde dem og bringe dem igjennem. Vi ere ved godt Mod, og jeg tænker, vi skulle komme igjennem. Jeg overlader til Dig og Hyrum at opfinde en Udvei til at hjælpe os med nogle flere Penge til vores Udgifter. Vi have ubestrideligt slette Veie. Vore Heste have synket ned i Solen, en Vognstang blev afbrudt; vor Reisevogn har været 2 Gange i Stykker, og dog ere vi Alle ilive og leirede paa et tørt Sted, næsten for første Gang. Fattigdom er et tungt Læs, men vi ere Alle nødte til at drage det.

Det er nu mørkt, og jeg slutter. Maa Herren velsigne Eder Alle og bringe os til sammen, er min Bon; Amen. Alle de Foranstaltninger, som Broder Hyrum havde gjort for at faae Penge, mislykkedes; de indbragte os ikke een Cent.

Don C. Smith.

Løverdag den 7de. Kirtlands Compagniet drog frem til Aurora, 13 Mile, og leirede sig for Sabbaten.

Søndagen den 8de. Der var nogen Sygdom i Leiren. De holdt en offentlig Forsamling, og Førerne sagde dem, at Ødelæggeren var iblandt dem, og Nogle vilde falde som Offer, undtagen de noigglingen iagttoge den Vagt, de havde gjort, aflagde al Begjerlighed og levede ved ethvert Ord, som udgaaer af Herrens Mund. De blev truede denne Nat med at blive tjærede og fjædre af Stedets Pøbel, og bare nødte til at holde noie Vagt for at ikke deres Heste skulle blive stjaalne af Pøbelen, der kastede en Nolle og træf Broder Tyler paa Brystet.

De tre Aabenbaringer, jeg modtog den 12te Januar 1838, den Dag jeg forlod Kirtland, oplæstes idag i den offentlige Forsamling i Far West, og tillige spurgte jeg Herren og modtog følgende Svar, som ogsaa oplæstes i den offentlige Forsamling:

Aabenbaring, given i Far West den 8de Juli 1838 til Svar paa det

Spørgsmaal:

„O Herrre, viis dine Ejendere, hvor meget Du fordrer af dit Folks Formue i Ejende?“

Svar:

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at det hele Overflud af deres Formue skal gives i min Menigheds Bisopps Hænder i Zion, til mit Huses Bygning, og til Grundlægningen af Zion, og til Præstedommet, og til min Kirkes Presidentskabs Gjeld; og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Ejende. Og derpaa skulle de, der saaledes have givet Ejende, betale en Ejendedeel af alle deres Indkomster aarlig, og det skal være en fast Lov for dem til

evig Tid, for mit hellige Præstedomme, siger Herren.

Sandelig siger jeg Eder, det skal stee, at alle de, der samle sig paa Zions Land, skulle hellige det Overslædige af deres Formue og iagttagte denne Lov, ellers skulle de ikke aages værdige at forblive iblandt Eder. Og jeg siger Eder, dersom mit Folk ille iagttager denne Lov og holder den hellig, og ved denne Lov helliggør Zions Land for mig, at mine Skille og Rette maae holdes derpaa, at det maa være meget helligt, se, sandelig siger jeg Eder, da skal det ikke være et Zions Land for Eder, og dette skal være et Monstret for alle Zions Staver. Saar er det. Amen.“

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	12	4	6
M. Andersen, Bornholm	9	"	"
G. Ohlson, Stockholm	5	5	7
D. Nilsson, Norrkoping	10	"	"
S. Gudmundsen, Norge	36	"	"
Mathias Nilsson, Götheborg	21	3	1
P. Nielsen, Fredericia	15	5	8
Summa			6

I n d h o l d.

Side.	Side.
Om Arvesynden	193.
Guds retfærdige Handlemæade mod Menneskene	195.
Israæliternes Udgang fra Egypten (fortsat)	199.
Bedaktionens Bemærkninger	201.
Bibelen	202.
Joseph Smiths Levnetslsb (fortsat)	206.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoire.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.